

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 25. maj 2014

Kirke dag: 5.s.e.påske/B

Tekst: Joh 17,1-11

Salmer:

SK: 15 * 312 * 417 * 487 * 474 * 11

LL: 15 * 312 * 487 * 474 * 11

Noget af det – og nok også det vigtigste for mig ved en gudstjeneste er, at vi møder Gud. Møder Gud personligt, møder den personlige Gud. For mig er det vigtigt, at jeg kan gå hjem og glædes over, at Gud har talt til mig om sig selv, at Gud har bekræftet overfor mig, at jeg hører til hos Ham, at Gud har bekræftet overfor mig, at Hans løfter også gælder mig. Det er vigtigt for mig, at jeg har fornemmelsen, har opfattelsen og følelsen af, at hvad jeg tror om Gud har hold i virkelighed og sandheden, og at dette er livet i sin fuldeste og evige udstrækning og perspektiv.

Derfor har jeg ikke brug for et guddommeligt begrebsapparat om Gud. Jo, men ikke på en sådan måde, at Gud kun er begreber og kun kan erfares på det teoretiske eller det intellektuelle plan. Begrebsapparatet, alle ordene om Gud, kan kun gavne og er kun nyttige, hvis de fremmer mit kendskab til Gud og uddyber min forståelse af, hvad det betyder, at Gud er levende og har sat sig ved siden af mig, står foran mig i nadveren og tager hånd om mig i dåben, som der bliver lagt hånd på hovedet af den døbte.

Alle gudstjenestens enkelte led kan på forskellig vis være fremmede for dette. Den ene søndag er det en salme, næste en bibeltekst, en prædiken eller måske flere ting, heltheden eller detaljer.

Når vi taler om Gud, synes jeg, det er nemt at komme til at tænke i begreber og forholde os til Gud intellektuelt. Det kan nemt blive lidt abstrakt, og måske synes nogle også lidt fjernt. Det med Gud kan nogle gange ganske enkelt blive for stort. Og ordene om Gud kan blive for store, så store, at de mister – eller rettere jeg mister – jordforbindelsen. Det kan blive så stort, at vi godt ved, hvad vi skal sige, og dermed også tro om Gud, og alligevel ved vi som Brorson ikke, hvad vi skal sige.

Vi ved ikke, hvad vi skal sige, vore ord vil ikke meget sige. For mens de siger det hele og det rigtige, så farer vi helt op i himlens skyer ved ordene. Og det gør for så vidt heller ikke noget; men det gør noget, hvis vi dermed mister fodfæstet på jorden. Det kan være dejligt at blive helt himmelsk; men når gudstjenesten er slut, så skal vi ud herfra igen. Ja, måske når vi ikke engang til gudstjenestens slutning, førend dagligdagen og hverdagslivet trænger sig ind på os. Måske når vi ikke engang til enden af prædikenen, førend et eller andet fra vort liv trænger sig på og optager sig vores opmærksomhed. Derfor skal vi ned fra himmelhøjderne igen, ned på jorden. Men det bedste er, hvis vi så også ser, at her er Gud også. Han er med os her.

Vi har også brug for at svinge os i himmelske højder. Vi har også brug for de helt store ord om Gud. Men det bedste er, hvis vi også kan bruge dem på jorden, i livet.

Gud Herren ved godt, at det kan være svært for os at nå Himlen, ja i egentligste forstand er det umuligt. Gud Herren kender udmærket til konflikten mellem Himmel og jord og til nødvendigheden af begge. Gud Herren kender godt til abstrakte, billedlige eller intellektuelle begreber og så det helt jordnære, konkrete liv, der går lige i hjerte, sjæl og sind på os.

Gud Herren kender til behovet og værdien i, at det helt store er i det små, og at det helt lille også opløftes til det helt store.

Derfor sætter Gud sig ved sin Helligånd ved vor side lige nu og der, hvor vi er i liget, i glæden og i sorgen, og tager os i hånden så at sige med den ene hånd, og med den anden peger Han og siger: ”Se! Se der!”

Hos profeten Esajas læste vi: ”Herren, som skabte dig, han, som dannede dig fra moders liv, hjælper dig.” Det er ord sagt til gudsfolket. Men det er også ord, som andre steder i Bibelen er rettet mod det enkelte menneske.

Jeg synes, at det er dejligt at tænke på, at jeg ikke bare er en biologisk proces. Jeg er skabt. Jeg er ikke et stadie en eller anden udviklingsproces. Jeg er skabt som menneske.

Betyder det, at Gud Herren helt konkret former hvert eneste menneske i dets skabelse? Eller betyder det, at Gud har skabt menneskelivet som en selvopholdende og gentagen proces og mulighed, som sættes værk i foreningen mellem menneskets to kønshalvdele? Jeg ved faktisk ikke selv, hvad der er det mest rigtige, og hvad jeg selv skal mene; men jeg ved, at uanset om det er det ene eller det andet, så er menneskets liv villet og afhængigt af Guds villende skabergerning.

Jeg synes, at det er stort at tænke på, at mit egentlige ophav er Gud-villet. Guddommeligt. Derfor er det heller ikke så mærkeligt, at livet har det godt, når det får lov at udfolde sig vendt mod Gud, sin skaber. Fuldstændig parallelt med, at de fleste mennesker har det bedst, når vi også lever i et godt fællesskab med slægterne før og efter. For vi hører sammen. Vi hører også sammen med Gud.

Han, som dannede dig fra moders liv, siger: ”Se!” ”Dette siger Herren, Israels konge, han som løskøber det, Hærskarers Herre”, som profeten Esajas siger det. Og nu er der virkelig noget at kigge efter. Her er store ord ’Hærskarers Herre’, her er handling ’løskøber’, som nemt kan blive abstrakt og fjernt og intellektuelt. Men ikke kun det, hvis og når vi ser – ser på det Herren peger på. ”Se! – siger Han og peger – Se Jesus!”

Voila! Her smelter det himmelhøje, abstrakte, fjerne, det intellektuelle og det konkrete og jordnære sammen i eet. Her bliver det fjerne nær og det abstrakte konkret. Her bliver det store – ikke småt – men det kan ses i det små, og det lille ophøjes i sin storhed. I Jesus bliver Gud Herren menneskelig, og i Jesus er menneskelivets guddommelige aspekter nærværende.

Gud Herren siger hos profeten Esajas: Jeg er den første og den sidste. Jesus siger fra sin himmeltrone i Johannes’ syn i Åbenbaringsbogen: Jeg er alfa og omega, begyndelsen og enden. Hos Esajas hedder det: Herren er den, der løskøber. I evangeliet i dag siger Jesus, at han har fuldført Guds gerning. Alt, hvad der gælder om Gud, er synligt, virkende og gældende i Jesus.

Gud Herren siger til os: ”Se Jesus!”

I Jesus er Gud Herren konkret og jordnær. Og her skal vi særligt være opmærksomme på to ting. Men først skal vi lige have med, at i Jesus er hele guddomsfylden eet og konkret og jordnær – og herliggjort. Gensidig herliggørelse deri, at Guds gerning for løskøbelse af mennesker til evigt liv er fuldført.

Gensidig herliggørelse af Sønnen og Gud Herren er vores mulighed for at erkende og se Guds herlighed. Gud Herren

siger: ”Se!” og peger på Jesus: ”I ham er min herlighed!” Og Jesus peger på Gud og siger: ”I Ham er min herlighed!”

Herligheden i løskøbelsen. Herligheden i eenheden mellem Gud Herren og Jesus. Jesus er åbenbaringen af guddomsherligheden fra skabelse til genløsning, fordi Jesus er fuldførelsen af Guds skabende og genløsende kærlighed og herlighed.

To ting skal vi se, når vi i dagens evangelium ser Jesus. Det ene er, at vi ser en bedende Jesus. Vi ser en bedende Jesus, der ikke beder for sig selv, men for disciplene, gudsfolket. Der, hvor Jesus synes at bede for sig selv, har også disciplene som mål. Guds herlighed skal åbenbares, for at disciplene – og os – kan forstå og komme til tro. Jesus beder for os, for vores frelse i løskøbelsen.

Og den sidste ting, som vi jo godt ved, og alligevel er det værd at tage det med i dag: Jesus kalder Gud Herren for ’Far’.

Her bliver Almagts Gud, himlens og jordens skaber meget tæt knyttet til os. Herren er nok En og Eneste, og Her er for os som en far.

Den gode far, der sætter sig hos sit barn og siger ”Se! Se Jesus. I ham kan du se, hvad jeg vil med dig, og hvad jeg har gjort for dig!” Se Jesus – guddomsfyldens herlighed nær og virkende for os i vore liv, at vi deri må kende Gud og have det evige liv.

Jesu er Gud. Jesus er fra Gud. I Jesus har Gud gjort det nødvendige. I Jesus må vi opløftes og ophøjes til Guds herlighed. I Jesus er de himmelske højder helt nede på jorden. I Jesus bliver Ordet fra begyndelsen til ord, vi kan sige og tage

med ud i livet i erkendelsen af Guds herlighed. Da får livet
himmelhøjder i det jordnære.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen